

OPENBARE VERVOERING

Er klinkt iets radeloos door in de grondige dreun van stadsbussen die alsmaar meer en sneller en voller en nog meer menselijke lijven van hot naar her en terug openbaar vervoeren, het is een aardse treurnis die van geen ophouden weet en steeds zichzelf herhaalt, en elk uur van elke dag weer doorzindert.

Men wordt daardoor niet per se overmand door aanvallen van gezelligheid.

Evenmin wordt men er duizelig van gezondheid door.

En toch... zoals de junizon kan spetteren op dit algehele gebeuren... Of desgewenst... zoals de novemberregen dit alles kan bevochtigen... Men legge begrip aan de dag.

Er zit een vrouw in de bus. Ze heeft van de overheid een boete gekregen omdat haar kat te dik is. Wat huisdierenzorg betreft, is de wet de laatste tijd plotseling beenhard geworden. Zelfs overbezorgde huisdierenhoudsters kunnen tegen de lamp lopen.

De vrouw is al enkele maanden bijzonder kwaad omdat er niet meer gerookt mag worden in cafés en restaurants. Nu moeien ze zich ook nog eens met de omvang van haar kat. Deze vrouw zit dus bijzonder balsturig op de achterbank van een stadsbus. Ze weigert bijvoorbeeld permanent om op te schuiven en wat plaats te ruimen voor verse passagiers. Ze wil evenmin antwoorden op vragen of aanmerkingen daaromtrent, zelfs niet op een goedbedoelde opmerking in verband met het weer. In zijn achteruitkijkspiegel houdt de chauffeur deze tijdbom nauwlettend in de gaten. Telkens kaatst de vrouw zijn blikken opstandig terug.

Frieda Vandenbroucke is bijzonder boos.

Op de overheid.

Op de mensen.

Op de mensheid.

Op de stadsbus die te laat is en hier hemeltergend lang aan de starhalte blijft staan.

Frieda Vandenbroucke zal zich haasten op weg naar genoegdoening.

Wanneer ze haar rittenkaart laat vallen en zich bukt om die op te rapen, merkt ze tot haar verbijstering dat ze haar roze schildpadpantoffels nog aan heeft. Het is een belachelijk zicht. IJlings komt ze weer overeind. Iedereen zit star voor zich uit te staren. Zweeft er een glimlach om hun mond? Is dat een grijnslach daar in die achteruitkijkspiegel? Heeft iedereen al gegrinnikt toen zij het zelf nog niet doorhad? Is hier een samenzwering tegen haar aan de hand? Kan ze de bus weer uit stappen en...? Durft ze dat wel? En dan?

Verse woede borrelt in Frieda Vandenbroucke op. Wanneer ze niks opvallends kan detecteren, begint ze hevig te knarsetanden, terwijl ze gelijk haar vuisten balt, waardoor haar rittenkaart tot een minimum wordt herleid. Bij deze geluiden kijkt de helft van de businhoud verbaasd om. Daardoor duikt ook de chauffeur andermaal in de diepte van zijn achteruitkijkspiegel.

De vrouw op de achterste zitbank begint op een opgeblazen kat te gelijken. De blikken van de mensen vallen op haar roze schildpadvoeten. De bus schiet nu in de lach, er zijn nieuwe passagiers opgestapt, de chauffeur kijkt met spleetogen in de spiegel en begint nu ook geamuseerd te grinniken.

'Ik zie nu waarom er niemand meer op de achterbank van u mocht, madamke!'

'Ge gaat er alzo niet te rap geraken, hé!
'Dat komt soms in mijn droom voor.'
'Ik mag het ook niet gedroomd hebben!
'Ja... een mens is gehaast... '
'Gelukkig zijn ze met twee, hé!
'Moet gij ergens dringend zijn, mevrouw?'
'Ge krijgt zeker voorrang op het zebrapad, haha!'

Een ziedende Frieda Vandenbroucke aanhoort en ondergaat al dat commentaar met een rooie kop en roze voeten. Met een doffe dreun, eindelijk, start plotseling de bus. Een bekend conservenmerk heeft deze stadsbus van kop tot staart in de felgroene erwten laten zetten. Het is een knullig zicht. Ieder weldenkend intelligent mens zou pertinent moeten weigeren op zo'n idiote bus te stappen. Een conservenbus. Een blikbus.

Frieda Vandenbroucke, een broodkrumel op de rok van het universum, een piepkleine erwt in een groot wereldbestel, is met het openbaar vervoer op weg naar een lokale overheid in verband met haar volslanke kat Pinard. Hun is onrecht aangedaan: 250 € boete en een dieet. Diëten zijn duur. Diëten zijn uitgevonden door dure dikkenekken die vroeger zelf met tafelrestjes werden gevoederd.

'Godverdomme,' vloekt Frieda tussen haar tandvullingen, meer keren dan er bushaltes zijn. De op- en uitstappers kijken niet zo uitdrukkelijk meer naar de achterbank, die Frieda V. breeduit in beslag heeft genomen. Iedereen is te druk met zichzelf bezig. Niemand vertoont ook de neiging naar die achterbank toe te waggelen: het geheel ziet er te imposant en te dreigend uit. Deze bank is duidelijk vol-zet. Een vrouw op schildpadvoeten moet je niet uitdagen.

Frieda Vandenbroucke zal vandaag niet tot bij de lokale overheid geraken.

Wat een ravage in dierenspeciaalzaak Fluffy!

Zo'n dierenspeciaalzaak krijgt dan ook niet elke dag het onaangekondigde bezoek van een stadsbus.

De bus (nu een vreselijk verwrongen en gescheurd conservenblik met geschramde en gedeukte mensenlijven in) staat in schril contrast met de groene jonge frisse erwten erop.

Alsof een woedende reus hier heeft huisgehouden, met een koppige stugge blikopener.

De winkel (die zo diep is dat hij in de andere straat uitgeeft) is totaal vernield.

De bus is er dwars doorheen gecrasht.

Het splinterende lawaai was onbeschrijfelijk.

Dat werd begeleid door gegil van binnen en van buiten de bus.

Op zo'n doodgewone werkdag was zo'n partituur ondenkbaar.

Openbare vervoer? Mijn kloten! roept een verschrikkelijk boze man in openbare vervoering. Zijn hondje is door de bus verpletterd.

Maar hoe komt dat nu toch? schreeuwt de zaakvoerder elf keer na elkaar uit.

Het plafond van dierenspeciaalzaak *Fluffy* was te laag voor de bus. Daardoor zijn zowel de hooggezeten chauffeur als Frieda Vandenbroucke, ingezetene op de hoge achterbank, onthoofd. De andere passagiers zijn op diverse manieren gewond, gebuild, geblutst. Ook een aantal dieren gaven de geest.

De zwarte doos kan maar één iets niet verklappen: in welke mate de chauffeur verstrooid was door te lang en te diep in de achteruitkijkspiegel te gluren – en waarom dat gebeurde.

Een te dikke kat is eigenlijk de oorzaak van dit vreselijke ongeval.

Godinnen en hun wraak: uitkijken geblazen.